

5 травня 2024
05/001

До духовенства, монахів та вірних Православної Церкви в Америці,

Мої Улюблені Діти у Господі,

**Христос воскрес!
Воістину воскрес!**

Нині все наповнилося світлом, небо і земля, і глибини підземні; нехай же святкує все творіння Христове Воскресіння - в Нім бо ми стверджуємось. (Св. Іван Дамаскин, Пасхальний канон, Пісня Третя)

Сьогодні ми вітаємо найсвітліший празник свят, Царя і Владика днів, Пасху Христа істинного Бога нашого. Стоячи у світлі Воскресіння, ми бачимо справжню і немеркнучу радість майбутнього життя.

Безсумнівно, навіть у цей обраний і святий день свята що несе світло, моє власне серце залишається важким коли я дивлюся на світ і бачу війни та тероризм, несправедливе ув'язнення та переслідування, громадянські конфлікти та політичні розбіжності. Дійсно, «темні місця землі сповнені оселями беззаконня» (Пс. 73:20). Світ і його негаразди представляють потрібну спокусу для християн які спостерігають цю безліч «темних місць»: ми спокушаємось відчаєм; нас спокушає байдужість; і ми відчуваємо спокусу пристосувати і підпорядкувати нашу святу православну християнську віру якійсь світській політичній програмі чи ідеології.

Однак Своєю Пасхою Христос дає нам іншу відповідь: надію поза цим світом, але вже присутню в цьому світі. Як ми співаємо у пасхальному каноні святого Івана Дамаскіна, все наповнене світлом Воскресіння, навіть низи. Життя з гробу вирвалося; Світло засяло в темряві (Ін. 1:5).

Ми живемо у світі справжніх проблем, справжнього горя, справжнього болю. Господь зійшов у цей світ і став чоловіком скорботи, знайомим зі скорботою, і він відчув біль у своєму серці — тієї ночі, коли його віддали, його душа була «надмірно скорботна аж до смерті» — і біль у

своєму тілі (Іс. 53:3; Мт. 26:38). Але з болю Господь вивів зцілення; зі смутку він створив нетлінне джерело радості. Він помер, але тепер живе вічно, і Він пропонує нам таку ж надію: вічне життя.

І вічне життя, яке він пропонує, — це не просто продовження життя в цьому світі з його злетами і падіннями, печалями і радощами, гріхами, недоліками і нещасними випадками. Навпаки, він пропонує нам рясне життя, справжнє життя, відновлюючи наше спілкування з Богом, Який є Джерелом життя.

Це справжнє і нетлінне життя, життя постійної довіри, любові та радості, доступне не тільки в майбутньому світі. Коли ми віримо в Христа та Його Воскресіння і приймаємо радість Його Пасхи, ми вже через віру та надію отримуємо передчуття цього життя – життя без страху перед стражданнями чи смертю, яке бачить у смутку джерело радості, оскільки навіть у скорботі присутній Христос, Чоловік Скорботи, готовий наблизитися до нас у союзі любові.

Саме через це святий псалмоспівець міг написати: «Якщо я зійду на небо, Ти там; якщо я зійду в пекло, ти будеш присутній. Коли я підйму свої крила на світанку, і осяду на краю моря, то й там рука Твоя провадитиме мене, і правиця Твоя мене триматиме» (Пс. 138:8–10).

Де б ми не були, які б негаразди не зазнавали в нашому житті, які б негаразди ми не спостерігали в цьому світі, Христос є з нами, страждаючи з нами в наших стражданнях і даруючи нам надію на незмінне щастя Його Пасхи, запрошуючи нас бути в світ, а не від світу, зберігаючи з Ним усю нашу надію і весь скарб нашого серця, у Царстві, що не має кінця, де ні міль, ні іржа не знищують і де злодій не підкопується та не вкраде (Мф. 6:20).

Нехай Він, Хто воскрес із мертвих третього дня, запаливши світло надії для всього світу, завжди світить у наших серцях пасхальним світлом, сповнюючи нас радісним бажанням добра і змінюючи всі наші клопоти і турботи в нагоду надіятись та довіряти.

Йому, Воскреслому Господу, вся слава і поклоніння з Його Отцем і Пресвятим Його Духом нині, і повсякчас, і на віки віків!

Ваші у Христі Воскреслому,

+Тихон
Архієпископ Вашингтонський
Митрополит всієї Америки і Канади